

The book cover features a stylized illustration of a forest. In the background, a wolf stands among tall, slender trees. In the foreground, a boy is seen from behind, walking through a thicket of trees with detailed leaves. The color palette is monochromatic, using various shades of brown and tan.

forever

örökké

maggie stiefvater

fine
selection

Maggie Stiefvater

forever
örökké

Maggie Stiefvater

forever
örökké

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2011

Írta: Maggie Stiefvater
A mű eredeti címe: Forever

Fordította: Gazdag Tímea
Szerkesztette: Dávid Anna

Copyright © 2011 by Maggie Stiefvater.
All rights reserved.

Published by arrangement with Scholastic Inc., New York

ISSN: 2060-4769
ISBN 978 963 245 526 6

© Kiadta a Könyvmolyképző Kiadó, 2011-ben
Cím: 6701 Szeged, Pf. 784
Tel.: (62) 551-132, Fax: (62) 551-139
E-mail: info@konyvmolykepzo.hu
www.konyvmolykepzo.hu
Felelős kiadó: A. Katona Ildikó

Műszaki szerkesztő: Balogh József
Nyomta és kötötte az Alföldi Nyomda Zrt., Debrecen
Felelős vezető: György Géza vezérigazgató

Minden jog fenntartva, beleértve a sokszorosítás, a mű bővített, illetve rövidített kiadásának jogát is. A kiadó írásbeli engedélye nélkül sem a teljes mű, sem annak része semmilyen formában – akár elektronikusan vagy mechanikusan, beleértve a fénymásolást és bármilyen adattárolást – nem sokszorosítható.

Ach der geworfene, ach der gewagte Ball,
füllt er die Hände nicht anders mit Wiederkehr:
rein um sein Heimgewicht ist er mehr.

*Ó, az eldobott, merész labda –
hát nem másként simul kezédbe, ha visszatér,
pusztán a hazatérésben elnehezülve?*

Rainer Maria Rilke

Előszó

Shelby

NAGYON-NAGYON HALK TUDOK LENNI.

A sietség tönkreteszi a csendet. A türelmetlenségtől pocskba megy a vadászat.

Ráérek.

Némán mozgok a sötétségben. Az éjszakai erdőben por száll; a holdfény, ahol beszűrődik az ágak között odafentről, csillagképeket varázsol a porszemekből.

Az egyetlen zaj a lélegzetem, ahogy lassan beszívom a levegőt a fogaim között. A talppárnáim hangtalanok a nyirkos aljnövényzetben. Kitégúlnak az orrlyukaim. A szívdobbanásaimat figyelem a közeli csermely motyogó csobogásában.

Egy száraz gally elpattan a lábam alatt.

Megállok.

Várom.

Lassan elindulok. Sokáig tart, amíg felemelem a mancsomat a gallyról. *Csendben* – gondolom. Metszőfogaim között hideg a lehetem. Zörgést hallok a közelben, figyelni kezdek. A gyomrom feszes és üres.

Beljebb hatolok a sötétségbe. Hegyezem a fületem – a pánikba esett állat közel van. Szarvas? Egy éjjeli rovar kattogó hanggal tölti ki a hosszúra nyúlt pillanatot, amíg újra elindulok. A szívem gyorsan

ver a kattanások között. Milyen nagy lehet? Ha sebesült, nem számít, hogy egyedül vadászom.

Valami megérinti a vállamat. Lágyan. Gyengéden.

Meg akarok hátrálni.

Hátra akarok fordulni, és rácsattintani a fogaimat.

De túl halk vagyok. Egy hosszú, nagyon hosszú pillanatig mozdulatlanul állok, aztán elfordítom a fejemet, hogy lássam, mi az, ami még mindig a fületem súrolja pihekönnyű érintéssel.

Nem tudom megnevezni, lebeg a levegőben, forog a szélben. Ismét megérinti a fületem, aztán újra és újra és újra. Az agyam izzik és erőlködik, küzd a nevéért.

Papír?

Nem értem, miért van ott; falevélként függ az ágon, pedig nem falevél. Nyugtalanít. Mögötte, a talajon szétszórva ismeretlen, ellenséges szagú dolgok hevernek. Valami veszélyes állat levedlett, hátrahagyott bőre. Vicsorogva elhátrálok tőlük, és hirtelen ott találok a zsákmányt.

Csak hogy nem szarvas.

Egy lány, tekereg a porban, a keze a földbe markol, nyöszörög. Ahol a holdfény megérinti, fehéren világít a fekete talajon. Félelem hullámzik felőle. Megtelik vele az orrom. Már is nyugtalan vagyok, érzem, ahogy a hátamon és a nyakamon szúrósan égnek mered a szőr. Nem farkas, de a szaga olyan.

Nagyon csendben vagyok.

A lány nem látja, hogy jövök.

Amikor kinyitja a szemét, épp előtte állok, az orrom kis híján hozzáér. Lágyan zihál, forró lélegzete az arcomba száll, de amikor megpillant, abbahagyja.

Egymásra nézünk.

Míg a pillantása az enyémbe fúródik, másodpercről másodpercre több szőrszál mered az égnek a nyakamon és a gerincem mentén.

Az ujjai begömbülnek a porban. Amikor megmozdul, kevésbé farkasszagú, és inkább emberi. Veszély sziszeg a fülemben.

Megmutatom neki az agyaramat; hátrahúzódok. Csak a visszavonulásra tudok gondolni, hogy csak fák legyenek körülöttem,

távolabb kerüljek tőle. Hirtelen eszembe jut a fán lógó papír és a levedlett bőr a földön. Bekerítve érzem magam – az idegen lány előtttem, mögöttem pedig a furcsa falevél. A hasam hozzáér az aljnövényzethez, amikor a lábam közé húzott farokkal lekuporodom.

Olyan halkán kezdek morogni, hogy a nyelvemen érzem, mielőtt hallanám.

Csapdába estem a lány és a lányszagú dolgok között, amelyek az ágak között mozognak és a földön hevernek. A lány még mindig a szemembe néz, kihív, megfog. A foglya vagyok, és nem menekülhetek.

Amikor felsikolt, megölöm.

Első fejezet

Grace

SZÓVAL MOST MÁR VÉRFARKAS VAGYOK ÉS TOLVAJ.

A Boundary-erdő szélén találtam magam, emberbőrben. Hogy melyik szélén, azt nem tudtam, hiszen az erdő hatalmas. Farkasként könnyedén haladtam. Lányként nem annyira könnyen. Meleg, kellemes nap volt – nagyszerű a minnesotai tavaszhoz képest. Ha az ember nem pucér, és tudja, hol van.

Fájtam. A csontjaimat mintha gyurmakígyókká gyúrták volna, aztán megint csontokká, aztán újra kígyókká. A bőröm viszketett, különösen a bokámnál, a könyökömnél és a térdemnél. Az egyik fülem csengett. Kótyagos voltam, és tanácstalan. Furcsa déjà vu-m támadt.

Kellemetlenül éreztem magam, ráadásul rájöttem, hogy nemcsak hogy eltévedtem és meztelen vagyok, de a civilizációhoz közel vagyok meztelen. Miközben a legyek lustán zümmögtek körülöttem, felegyenesedtem körülnézni. Néhány kis ház hátsó részét láttam, épp a fák túloldalán. A lábamnál egy széttépett, fekete szemeteszsákot vettem észre, a tartalma szétszóródott a földön. Gyanúsán úgy festett, hogy talán a reggelim lehetett. Nem akartam jobban belegondolni.

Igazából *semmibe sem* akartam jobban belegondolni. A gondolataim görcsökben és rohamokban tértek vissza, félig elfelejtett álmokként úsztak a szemem elé. És ahogy visszatértek a gondolatok, emlékeztem rá, hogy már átéltem ezt a pillanatot – ezt a kábult pillanatot,

amelyben újra ember lettem – újra és újra. Tucatnyi egyéb helyszínen. Lassan felderengett, hogy nem először változtam át az idén. És ami közben történt, teljesen elfelejtettem. Vagyis majdnem teljesen.

Összeszorítottam a szememet. Láttam az arcát, a sárga szemét, sötét haját. Emlékeztem, ahogy belesimul a kezem a tenyerébe. Emlékeztem, milyen volt mellette ülni egy járműben, amely nem volt többé.

De a nevére nem emlékeztem. Hogyan felejthettem el a *nevét*?

Távolról hallottam egy elhaladó autó visszhangját. A hang egyre távolodott, mégis arra figyelmeztetett, hogy milyen közel is van a való világ.

Kinyitottam a szememet. Nem tudtam rá gondolni. Egyszerűen nem. Majd eszembe jut. Minden eszembe fog jutni. Az ittre és a mostra kell koncentrálnom.

Volt néhány lehetőségem. Az egyik, hogy visszavonulok a meleg, tavaszi erdőbe, és reménykedem benne, hogy hamarosan visszaváltozom farkassá. A nagyobb gond az volt, hogy pillanatnyilag kifejezetten, teljes mértékben embernek éreztem magam. A második lehetőség maradt tehát, hogy az előttem álló, kicsi, kék házban élő emberek könyörületére bízom magam. Végtére is úgy tűnt, a kukájukból már kiszolgáltam magam, és ahogy elnéztem, a szomszédok kukáiból is. Mindazonáltal sok probléma volt ezzel az ötlettel. Jelenleg ugyan teljesen embernek éreztem magam, de vajon meddig fog tartani? Ráadásul csupasz voltam, és az erdőből jöttem. Nem tudtam, hogyan magyarázhatnám ezt ki anélkül, hogy a kórházban vagy a rendőrségen kötnék ki.

Sam.

Hirtelen eszembe jutott a neve, és még ezer más dolog: bizonytalanul a fülembé suttogott versek, a gitár a kezében, a kulcscsontja alatti árnyék, és ahogy végigsimítja egy könyv lapjait. A könyvesbolt falának színe, a párnámon suttogó hangja, a fogadalmaink, amelyekből listát írtunk. És a többi is: Rachel, Isabel, Olivia. Ahogy Tom Culpeper egy döglött farkast hajít Sam és Cole elé.

A szüleim. Istenem. A szüleim. Emlékeztem, hogy a konyhában állok, érzem, ahogy a farkas előmászik belőlem, és Sam miatt

veszekszem a szüleimmel. Emlékeztem, hogy telitömöm a hátizsákomat ruhákkal, és Beck házába rohanok. Emlékeztem, ahogy fuldoklom a véremben...

Grace Brisbane.

Farkasként mindezeket elfelejtettem. És ismét el fogom felejteni az egészet.

Lekuporodtam, mert hirtelen nehéz lett állni, és a csupasz lábam köré fontam a karomat. Egy barna pók mászott át a lábujjaimon, mielőtt megmozdulhattam volna. A madarak tovább énekeltek a fejem fölött. A napfény, ahol teljes erejéből átjutott a fák között, foltokba gyűlt az erdő talaján. Meleg, tavaszi szél zúgott a faágak friss, zöld levelei között. Az erdő újra és újra felsóhajtott körülöttem. Míg nem voltam önmagam, a természet továbblépett, hétköznapien, mint mindig, de most itt voltam én, egy apró, lehetetlen valóság, és már nem tudtam, hová tartozom, vagy mit kellene tennem.

Ekkor a meleg fuvallat, amely sajtos sütemény szinte elviselhetetlen illatát hozta felém, megemelte a hajamat, és felkínált egy lehetőséget. Valaki, bízva a kellemes időjárásban, kiakasztotta száradni a ruhákat. Megakadt a szemem a szélfúttá holmikon. Egy sor gondosan felcsipeszelt lehetőség. Bárki is lakott a házikóban, láthatóan nagyobb nálam, de az egyik ruhának mintha lett volna egy öv a derekán. Az jó lehet. Eltekintve persze attól, hogy lopnom kell.

Sok olyan dolgot csináltam, amit mások helytelenítenének, de a lopás nem volt közöttük. Pláne nem így. Ott egy csinos ruha, amelyet valószínűleg kézzel kellett kimosni, és gondosan kiteríteni. És volt alsónemű, zokni meg párnahuzat is a kötélén, ami valószínűleg azt jelenti, hogy a tulajdonosuk olyan szegény, hogy nem futja szárítógépre. Tényleg hajlandó lennék elvenni valakinek a legjobb ruháját, hogy visszajussak Mercy Fallsba? Tényleg én vagyok ez?

Visszaadom majd. Ha végeztem.

A fák mellett végigoszonva kiszolgáltatótnak éreztem magam. Próbáltam alaposabban szemügyre venni a zsákmányt. A sajtos sütemény illata – valószínűleg ez vonzott ide farkasként is – azt súgta, hogy valaki biztos van a házban. Ezt az illatot senki nem hagyhatja magára. Most, hogy elkapta az orrom, nehéz volt másra gondolni.

Rávettem magam, hogy a feladatra koncentráljak. Figyel vajon a sajtos sütemény készítője? Vagy a szomszédok? Ha okos vagyok, többnyire nem leszek szem előtt.

Szerencsétlen áldozatom hátsó udvara olyan volt, mint a Boundary-erdő mentén a többi, tele a szokásos holmikkal. Növénytámaszok, kézzel ásott tűzrakóhely, tv-antenna sehová sem kötött vezetékekkel, kátrányos ponyvával félig letakart kézi fűnyíró. Repedt gyerekedence teli homokkal és egy műanyag kertibútor-garnitúra, napraforgómintás párnákkal. Sok minden hevert szanaszét, de semmi sem volt alkalmas fedezéknek.

Viszont a lakók elég figyelmetlenek lehetnek, ha egy farkas észrevétlen ellophatta a hátsó lépcsőről. Remélhetőleg azt sem veszik észre, ha egy meztelen középiskolás lány elvesz egy ruhát a szárítókötélről.

Mély lélegzetet vettem, s közben arra a pillanatra vágytam, amikor végre valami könnyű feladattal kell szembenéznem (mint például egy matek röpdoga, vagy letépni a ragtapaszt a borotvátlan lábamról), és ezzel beiramodtam az udvarra. Valahol egy kis termetű kutya vadul ugatni kezdett. Megmarkoltam a ruhát.

Túl is voltam rajta, mire észbe kaptam. Valahogy visszaértem az erdőbe, a kezemben gombóccá gyűrve a lopott ruha, kapkodtam a levegőt, és egy bokorban rejtőztem el, amely talán mérges szömörce lehetett.

A házban valaki rákiabált a kutyára: *Kuss legyen, mert kiraklak a szeméttel együtt!*

Hagytam lecsillapodni a szívverésemet. Aztán büntudatosan, mégis diadalittasan felvettem a ruhát. Csinos, kék virágmintás holmi volt, az évszakhoz képest túl lenge és kicsit még nedves. Össze kellett fognom hátul, hogy jó legyen rám. Szinte szalonképes voltam.

Tizenöt perc múlva elvettem egy pár klumpát egy másik ház hátsó lépcsőjéről (az egyik sarkán kutyakaka volt, valószínűleg ezért teték ki), én pedig olyan lezseren sétáltam az úton, mintha itt laknék. A farkasérzékeimmel, ahogy Sam mutatta nagyon rég, sokkal részletesebb képet alkottam a környékről, mint a szememmel. Ennek

ellenére fogalmam sem volt, hol vagyok, de egyet tudtam: valahol Mercy Falls közelében.

És volt egy tervfélésegem is. Kijutni a környékről, mielőtt valaki felismeri a ruháját vagy a klumpáját. Találni egy üzletet vagy valami tereptárgyat iránymutatásképp, lehetőleg még azelőtt, hogy a klumpa kidörzsölné a lábamat. Aztán: valahogy visszajutni Samhez.

Nem volt a világ legjobb terve, de másom nem volt.

Második fejezet

Isabel

ÚGY MÉRTEM AZ IDŐT, hogy számoltam a keddeket.

Három kedd múlva kezdődik a nyári szünet.

Grace hét keddel ezelőtt tűnt el a kórházból.

Ötvenkilenc kedd múlva leérettségizem, és elhúzóok a francba Mercy Fallsból.

Hat kedd óta nem láttam Cole St. Clairt.

A keddek voltak a hét legrosszabb napjai a Culpeper-háztartásban. Balhénap. Persze, mindennap *lehetett* volna balhénap, de a kedd tutira az volt. Abban az évben kezdődött, amikor a bátyám, Jack meghalt, és egy három emeletre és két órára terjedő ordítózásmaraton után, melynek során az anyám válással fenyegetőzött, apám elkezdett csoportterápiára járni velünk. Ami azt jelentette, hogy minden szerda ugyanúgy telt: anyám beparfümözte magát, apám végre tényleg letette a telefont, én pedig ültem az apám hatalmas, kék dzsipjében, és próbáltam úgy tenni, mintha a hátsó traktusnak nem lenne dögölt farkas szaga.

Szerdánként mindenki a legjobb formáját hozta. A tanácsadást követő néhány óra – vacsora St. Paulban, agyatlan vásárlás vagy családi mozi – szép és tökéletes volt. Aztán mindenki kezdett elúszni ettől az eszményképtől, óráról órára, míg keddre robbanások és ökölharc volt a műsoron.

Keddenként igyekeztem távol tartani magam otthonról.

A mostani kedden a saját határozatlanságom áldozata lettem. Miután hazaértem a suliból, nem igazán tudtam rávenni magam, hogy felhívjam Taylort vagy Madisont, hogy menjünk el valahová. A múlt héten elmentünk Duluthba Madisonék haverjaival, kétszáz dollárért vettem anyámnak egy pár cipőt, százért magamnak egy pólót, és hagytam, hogy a srácok elköltsenek harmincat fagyira, amit végül nem ettünk meg. Csak az érdekelt akkor, hogy sokkoljam Madisont a nagyvonalú hitelkártya-lengetéssel. És utólag sem láttam más értelmét az akciónak. A cipő anya ágya végében hevert, a póló furcsán állt rajtam idehaza, én pedig nem emlékeztem a fiúk nevére, csak annyira, hogy az egyiküké J-vel kezdődik.

Úgyhogy inkább a másik programomra szavaztam volna, hogy szokás szerint beszállok a saját dzsipembe, leparkolok valahol egy elgazosodott dűlőúton zenét hallgatni, nézek ki a fejemből, és úgy teszek, mintha máshol lennék. Általában elég időt tudtam így elütni, hogy mire hazaérjek, anyám ágyban legyen, és a veszekedés legroszszabb része véget érjen. Vicces volt, hogy odahaza, Kaliforniában, amikor még nem volt szükségem rá, millió módja akadt, hogy kijussak a házból.

Valójában Grace-t akartam felhívni, és sétálni vele a belvárosban, vagy ülni a kanapéján, míg ő leckét ír. Nem tudtam, hogy ez megtörténhet-e még valaha.

Olyan sokáig mérlegeltem a lehetőségeket, hogy lecsúsztam a szökési alkalomról. A foyer-ban ácsorogtam, kezemben a telefonommal, amely várta, hogy parancsot adjak neki, amikor apám lekocogott a lépcsőn, anyám pedig épp kinyitotta a nappali ajtaját. Csapdába estem két ellentétes időjárás front között. Más tennivalóm nem volt, csak bedeszkázni a nyílászárókat, és remélni, hogy a kerti törpét nem viszi el a tornádó.

Megacéloztam magamat.

Apám megpaskolta a fejemet.

– Szia, nyuszifül.

Nyuszifül?

Pislogtam, miközben elment mellettem, gyakorlatiasan és erősen, egy óriás a kastélyában. Mintha egy évet visszautaztunk volna az időben.

Rámeredtem, ahogy megállt az ajtóban anyám előtt. Vártam a pengeváltást. Ehelyett megcsókolták egymást.

– Mit csináltatok a szüleimmel? – kérdeztem.

– Ha! – felelt apám olyan hangon, amit talán *derűsnek* nevezhettem volna. – Értékelném, ha felvonnél valamit, ami eltakarja a derekadat, mielőtt Marshall ideér, ha netán nem odafönt fogsz leckét írni.

Anya pillantása azt sugallta, *én megmondtam*, bár semmit sem mondott a pólómról, amikor iskolából jövet beléptem az ajtón.

– Marshall *képviselő*? – kérdeztem. Apámnak sok egyetemi barátja volt, akik magas pozícióban kötöttek ki, de Jack halála óta nem sokszor találkozott velük. Hallottam a róluk szóló történeteket, különösen, ha ittak. – „Gomba Marshall?” Az a Marshall, akivel anya kavart, mielőtt összejöttetek?

– Neked Mr. Landy – felelte apám, de már kifelé tartott, és nem tűnt túl idegesnek. Hozzátette: – Ne legyél bunkó anyáddal!

Anya megfordult, és követte apámat a nappaliba. Hallottam, hogy beszélgetnek, és egyszer csak anyám felnevetett.

Kedden. Kedd volt, ő pedig nevetett.

– Miért jön ide? – kérdeztem gyanakodva, amikor utánuk mentem a nappalin át a konyhába. A pultot méregettem. Az egyik felén chips meg zöldségek heverték, a másikon csíptetős táblák, dossziék és teleírt jegyzetömbök.

– Még nem öltöztél át – mondta anya.

– Elmegyek – válaszoltam. Egészen mostanáig nem döntöttem el. Apa barátai mindig azt hitték, hogy iszonyú viccesek, pedig iszonyúan nem voltak azok, így hát megszületett a határozat. – Miért jön Marshall?

– Mr. Landy – javított ki apám. – Csak megbeszélünk pár jogi dolgot, és utolérjük magunkat.

– Valami esetet? – A pult papírokkal borított része felé araszoltam, amikor valamin megakadt a szemem. És tényleg ott volt mindenhol az a szó, amiről azt hittem, látom. *Farkasok*. Kényelmetlen szúrás éreztem a szívemben fürkészás közben. Tavalý, mielőtt megismertem volna Grace-t, a bosszú édes szúrása lett volna, látni, hogy

a farkasok megkapják a magukét, amiért megölték Jacket. Most viszont tiszta ideg lettem.

– Ez arról szól, hogy a farkasok védett állatok Minnesotában.

– Talán már nem sokáig – mondta apám. – Landynek van pár ötlete. Lehet, hogy sikerül kivégeznünk az egész farkát.

Ezért ilyen boldog? Mert ő meg Landy és anya haverkodás közben kieszel egy tervet, hogy megöljék a farkasokat? Nem akartam elhinni, hogy szerinte ettől Jack hiányát könnyebb lesz elviselni.

Grace is ott van abban az erdőben. Apám nem tudta, de arról beszélt, hogy megöli.

– Fantastico – mondtam. – Elmentem.

– Hová mész? – kérdezte anya.

– Madisonhoz.

Anya letette az egyik chipses zacskót. Annyi volt belőle, hogy megetethették volna az egész amerikai kongresszust.

– Tényleg Madisonhoz mész, vagy csak azt mondd, hogy Madisonhoz mész, mert tudod, hogy túl sok dolgom van, hogy ellenőrizzelek?

– Jó – mondtam. – A Kenny büfébe megyek, és nem tudom, ki jön még. Boldog vagy?

– Kicsattanok – felelte anya. Hirtelen megláttam, hogy a tőlem kapott cipő van a lábán. Ettől valahogy még furábban éreztem magam. Anya és apa mosolyog, anyán új cipő, én meg azon gondolkodom, hogy vajon kicsinálják-e a barátnőmet egy nagy kaliberű vadászpuskával.

Felkaptam a táskámat, és kimentem a dzsiphez. Ültem a fülledt kocsiban, nem fordítottam el a kulcsot, nem indítottam, csak fogtam a mobilomat, és gondolkodtam, mit csináljak. Azt tudtam, mit *kellene* tenni, csak azt nem, hogy akarom-e. Hat kedd óta nem beszéltem vele. Talán Sam veszi fel a telefont. Sammel tudok beszélni.

Nem, Sammel *kell* beszélnem. Mert Marshall Landy képviselő és az apám talán kitalál valamit a kis burgonyachipszes haditanácson. Nincs más lehetőség.

Az ajkamba haraptam, és beütöttem Beck házának számát.

– Da.

A vonal másik végén végtelenül ismerős volt a hang, és a hasamban suttogó idegesség vonyítani kezdett.

Nem Sam.

A hangom akaratom ellenére jeges volt.

– Cole, én vagyok.

– Nahát – mondta, majd letette.

Harmadik fejezet

Grace

KORGÓ GYOMROM mérte az időt helyettem, úgyhogy mintha egy emberöltő telt volna el, mire egy üzlethez értem. Az első, ahová beementem, Ben Pecaboltja volt, egy nagy, szürke épület a fák között, amely mintha a sáros földből nőtt volna ki. A hólatyakos, kátyús, kavicsos parkolón keresztül a bejárathoz indultam. A kilincs fölötti táblán az állt, hogy ha szeretném visszaadni a bérelt teherautó kulcsát, az épület másik oldalán található dobozba bedobhatom. Egy másik felirat azt hirdette, hogy beagle kiskutyák eladóak. Két kan és egy szuka.

A kilincsre tettem a kezemet. Mielőtt lenyomtam volna, végig gondoltam a történetemet. Még mindig volt esély rá, hogy felismernek – kicsit megrázott, hogy fogalmam sincs, mikor változtam először farkassá, vagy mennyire lehet hírértékű az eltűnésem. Tudtam, hogy Mercy Fallsban egy eldugult végé is a címlapra kerül.

Beléptem, és becsuktam magam mögött az ajtót. Elfintorodtam; odabent hihetetlenül meleg volt, és állott izzadságszag terjengett a levegőben. A csalik, patkánymérgek és buborékfóliák sorai között a kasszához mentem. Egy kicsi öregember hajolt a pult fölé, és már messziről nyilvánvaló volt, hogy az ő csíkos inge a verejtékszag forrása.

– A teherautók miatt jött? – egyenesedett fel, és rám pillantott szögletes szemüvegén át. Mögötte több sor ragasztószalag függött egy tűzős tábláról. Próbáltam a számon át lélegezni.

– Jó napot! – mondtam. – Nem a teherautók miatt jöttem. – Levegőt vettem, kissé tragikusan, és folytattam a mondókámat. – Az a helyzet, hogy a barátnőmmel nagyon összevesztünk, mire kirakott a kocsijából. Szóval, itt rekedtem. Megengedi, hogy használjam a telefont?

A férfi ráncolta a homlokát, rajtam pedig átfutott, hogy talán csupa sár vagyok és esetleg kócos. Megtapogattam a hajamat.

Aztán így szólt:

– És akkor?

Elismételtem a történetet, ügyelve rá, hogy ugyanazt mondjam, és még mindig tragikus képpel néztem rá. Viszonylag tragikusan is *éreztem* magam. Nem volt nehéz. A férfi láthatóan kételkedett, ezért hozzátettem:

– Telefon? Hogy felhívjak valakit, hogy vigyen el?

– Hát jó – mondta. – Távolsági?

Felcsillant a remény. Nem tudtam, hogy távolsági-e vagy sem, úgyhogy azt mondtam:

– Mercy Falls.

– Eh – felelte, ami nem válaszolta meg a kérdést. – Hát jó.

Egy gyötrelmes percig vártam. A háttérben hallottam, hogy valaki élesen felnevet.

– Az asszony telefonál – mondta a boltos. – De ha letette, gondolom, használhatja.

– Köszönöm – mondtam. – Egyébként hol vagyunk? Hogy meg tudjam mondani a barátomnak, hol vegyen fel.

– Hát jó. – Nem gondoltam, hogy ez jelent bármit is, csak kitöltötte vele az időt, míg gondolkodott. – Mondja meg neki, hogy három kilométerre vagyunk Burntside-tól.

Burntside. Mercy Fallstól majdnem fél óra autóval, kanyargós, kétsávos úton. Nyugtalanító gondolat volt, hogy ilyen messzire eljöttem, anélkül, hogy tudtam volna. Akár egy alvajáró.

– Köszönöm – feleltem.

– Azt hiszem, kutyaszaros a cipője – tette hozzá kedvesen. – Érzem a szagát.

Úgy tettem, mint aki a cipőjét nézi.

– Jaj, azt hiszem, tényleg. Már én is gyanítottam.

– Még egy ideig eltarthat – mondta. Hirtelen nem esett le, hogy a telefonról beszél.

Aztán rájöttem.

– Körülnézek – mondtam. Ő pedig láthatóan megkönnyebbült, mintha attól tartott volna, hogy szórakoztatnia kell, amíg ott állok a pultnál. Nézegetni kezdtem a csalikat, ő pedig folytatta, amivel addig foglalatzkodott. A felesége tovább beszélt, és furcsa, ugató hangon nevetett, az üzletben pedig tovább terjengett az izzadságszag.

Megnéztem a horgászbotokat, egy rózsaszín baseballsapkás szarvasfejet és a madarak elijesztésére szolgáló műbaglyokat. A sarokban álló tartályban élő kukacok voltak. Miközben bámultam őket és émelyegtem – vagy a látványtól, vagy az átváltozás távoli ígéretétől –, kinyílt az ajtó, és belépett egy zöld sapkás férfi. Az izzadt öregemberrel üdvözölték egymást. Egy élénk narancssárga színű vadászkutya-nyakörvvel babráltam, és közben legnagyobbbészten a testemmel voltam elfoglalva, próbáltam eldönteni, hogy tényleg át fogok-e változni még ma.

Aztán a beszélgetés ragadta meg a figyelmemet. A zöld sapkás azt mondta:

– Mondom, valamit csinálni kell. Az egyik ma elvitte a szemetet a lépcsőről. Az asszony azt mondta, kutya lehetett, de láttam a nyomát, túl nagy volt.

Farkasok. A farkasokról beszélgettek.

Rólam.

Lekuporodtam, mintha a legalsó polcon lévő kutyaeledelt nézegetném.

Az öreg így válaszolt:

– Culpeper próbál összehozni valamit, azt hallottam.

A sapkás pasas morranása egyszerre hangzott fel az orrából és a szájából.

– Mint ahogy tavaly? Az nem ért lószart se. Megvakargatta a hasukat. Tényleg ennyibe kerül idén a horgászengedély?

– Bizony – felelte az öreg. – Most nem olyasmiről van szó. Úgy próbálja elintézni, ahogy Idahóban csinálták. Helikopterekkel meg...

orvlövészekkel. Nem így hívják. Mesterlövész. Ez az. Legálisan próbálja.

Felfordult a gyomrom. Mindig Tom Culpeperhez vezettek a szálak. Aki meglőtte Samet. Aztán Victort. Mikor lesz már elég?

– Sok szerencsét hozzá, hogy átjusson a környezetvédőkön. A farkasok védettek, vagy ilyesmi. Az unokaöcsém jó nagy zúrbe keveredett, amikor meglőtt egyet pár éve. Majdnem tönkretette a kocsját is. Culpepernek nem lesz könnyű dolga.

Az öreg sokáig várt a válasszal, valamit zajosan összegyűrt a pult mögött.

– Kérsz? Nem? Hát jó, de Culpeper más, ő egy nagyvárosi ügyvéd. És a fiát is megölték a farkasok. Ha valaki, hát ő megcsinálhatja. Egy egész farkát öltek le Idahóban. Vagy talán Wyomingban. Valahol ott.

Egy egész farkát.

– Nem azért, mert ellopták a szemetet – mondta a zöld sapkás.

– Birkákat. Gondolom, az sokkal rosszabb, ha gyerekeket gyilkolnak, és nem birkát. Úgyhogy tán sikerül neki. Ki tudja. – Elhallgatott. – Hé, kisasszony! Kisasszony! Szabad a telefon.

A gyomrom újból megrándult. Magamban fohászkodva, nehogy a férfi felismerje a ruhát, felálltam, de ő csak futó pillantást vetett rám, és elfordult. Nem az a fajta volt, aki észreveszi, milyen ruha van egy nőn. Elaraszoltam mellette, az öreg pedig átadta a telefonkagylót.

– Csak egy perc az egész – mondtam. Az öreg nem reagált, így aztán behúzódtam az üzlet sarkába. A férfiak tovább beszélgettek, de már nem a farkasokról.

Fogtam a telefont, és rájöttem, hogy három számot hívhatok. Samét. Isabelét. A szüleimét.

A szüleimet nem hívhattam fel.

Nem is akarnám.

Sam számát ütöttem be. Mielőtt lenyomtam a HÍVÁS gombot, nagy levegőt vettem, és behunyt szemmel arra gondoltam, milyen kétségbeesetten akarom, hogy felvegye a telefont, jobban, mint amennyire eddig beismertem. A szemem könnybe lábadt, és vadul pislogtam.

A telefon kicsengett. Kétszer. Háromszor. Négyszer. Hatszor. Hétszer.

Kezdtém beletörődni, hogy talán nem veszi fel.

– Halló!

A hangjába beleremegtek a térdeim. Hirtelen le kellett guggolnom, és fél kézzel a mellettem lévő fémpolcra támaszkodnom. A lopott ruha szétterült a padlón.

– Sam – suttogtam.

Csend lett. Olyan sokáig tartott, hogy attól féltem, letette.

– Ott vagy? – kérdeztem.

Felnevetett, furcsa, reszkető hangon.

– Alig akartam elhinni, hogy tényleg te vagy. Te... Egyszerűen nem hittem el, hogy tényleg te vagy.

Hagytam, hogy elkalandozzanak a gondolataim: ahogy félreáll a kocsijával, a karja a nyakam körül, biztonságban vagyok, megint önmagam vagyok, és úgy teszek, mintha soha többé nem kellene elhagynom. Annyira akartam, hogy belefájdult a gyomrom.

– Eljönnél értem?

– Hol vagy?

– Ben Pecaboltjában. Burntside-ban.

– Jézusom! – Aztán: – Máris jövök. Húsz perc múlva ott vagyok. Jövök.

– A parkolóban várlak – feleltem. Letöröltem egy könnycseppet, aminek észrevétlenül sikerült kiszöknie.

– Grace... – elhallgatott.

– Tudom – feleltem. – Én is.

Sam

GRACE NÉLKÜL HIÁBA telt el ezernyi pillanat, egyetlenegy sem tudtam teljesen megélni. Minden másodperc valaki más zenéjével vagy sosem olvasott könyveivel volt tele. Munkával. Kenyérsütéssel. Bármivel, csak kitöltse a gondolataimat. Próbáltam megőrizni a józan eszemet, azt játszottam, hogy már csak egy napot kell túlélni

nélküle, másnap pedig besétál az ajtón, és az élet megy tovább, mint ha sosem szakadt volna félbe.

Grace nélkül örökmozgó voltam, mozgatott az álmatlanság és a félelem, hogy a gondolatok felhalmozódnak a fejemben. Minden éjszaka a napok fénymásolata volt, és minden nap az éjszaka fénymásolata. Minden rossz volt: a Cole St. Clairrel csordultig teli ház, a saját vérében fürdő Grace emléke, amint farkassá változik, az én változatlan, az évszakok által érinthetetlen testem. Vártam a vonatot, amely sosem érkezik meg az állomásra. De nem tudtam abbahagyni a várakozást, mert mi maradt volna belőlem? A tükörben néztem az életemet.

Rilke azt mondta: „*Ezt hívják Sorsnak: mindig szemben, és más semmi, szemben állani örökké!*”¹

Grace nélkül nem volt másom, csak a dalok a hangjáról, és a dalok a visszhangról, ami azután maradt, hogy már nem beszélt.

Aztán felhívott.

Amikor a telefon megszörrent, kihasználva a meleget, épp a Volkswagent mostam, súroltam róla a só és a homok maradékát, amelyet a téli havazás örökkévalósága festett rá. Az első ablakokat leeresztettem, hogy halljam a zenét, amíg dolgozom. Lüktető gitárdarab volt szép harmóniákkal és szárnyaló dallammal, amit ezentúl mindig annak a pillanatnak a reményével fogok összekötni, azzal a pillanattal, amikor felhívott, és azt kérdezte: *Eljönnél értem?*

A kocsí és a kezem csupa hab volt, de nem törődtem vele. Csak ledobtam a mobilomat az anyósülésre, és elfordítottam a kulcsot. Tolatás közben annyira kapkodtam, hogy nagyon-nagyon-nagyon felpörgettem a motort, és amikor egyesbe kapcsoltam, megcsúszott a talpam a kuplungon. A motor emelkedő hangja illett a szívem dobogásához.

A fejem fölött hatalmas és kék volt az ég, fehér felhők úsztak rajta, tele apró jégkristályokkal, de túl magasan ahhoz, hogy hidegüket érezzem idelent a meleg talajon. Tíz perce úton voltam, amikor rájöttem, hogy elfelejtettem felhúzni az ablakokat, és a levegő fehér csíkokká szárította a habot a karomon. Utolértem egy kocsit, és megelőztem az előzni tilos jelzésnél.

¹ Rainer Maria Rilke: *Nyolcadik elégia*. Keresztury Dezső fordítása.

Tíz perc múlva itt lesz mellettem Grace. Minden rendben lesz. Máris éreztem a kezemre fonódó ujjait, a nyakamhoz simuló arcát. Mintha évek óta nem öleltem volna magamhoz, a tenyerem nem simult volna a bordáira. Évszázadok óta nem csókoltam meg. Emberöltők óta nem hallottam nevetni.

Mindenem sajtott a reménykedéstől. Nem volt benne logika, mégis arra gondoltam, hogy miután két hónapja lekváros kenyéren, tonhalkonzerven és fagyasztott burritón élünk Cole-lal, ha Grace visszajön, jobban iparkodunk majd. Arra gondoltam, hogy van egy üveg spagettiszószunk és szárasztészánk. Hihetetlenül fontosnak tűnt, hogy rendes vacsorát készítsek a visszatérése alkalmából.

Percről percre közeledtem hozzá. Tele voltam idegtépő aggodalmakkal, és a legnagyobbakban Grace szülei is szerepeltek. Biztosak voltak benne, hogy van valami közöm az eltűnéséhez, mivel miattam veszekedett velük, mielőtt átváltozott. A két hónap alatt, míg nem láttam, a rendőrség átkutatta a kocsimat, és kihallgattak. Grace anyja mindenféle ürüggyel elsétált a könyvesbolt előtt, amikor dolgoztam, és bebámult a kirakaton, miközben én úgy tettem, mintha nem venném észre. Grace és Olivia eltűnéséről cikkek jelentek meg a helyi lapban, és mindent elmondtak rólam a nevemet kivéve.

Legbelül tudtam, hogy ez az egész egy gordiuszi csomó, amelyet lehetetlen kibogozni. A farkas Grace, a szülei, én pedig újonnan szerzett testemben együtt Mercy Fallsban. De ha Grace velem lesz, minden rendbe jön.

Majdnem elmentem Ben Pecaboltja mellett, amely megbújt a cse-nevész fenyőfák között. A Volkswagen zökkent egyet, amikor behajtottam a parkolóba. A mély kátyúból sáros lé csapódott az alvázra. Lassítottam és figyeltem. Néhány bérelhető teherautó parkolt az épület mögött. És ott, mellettük, a fák közelében...

A parkoló szélére álltam, és kiszálltam a kocsiból. Futni kezdtem. Átléptem egy vasúti talpfán, és megálltam. A lábamnál, a nedves fűben egy virágos ruha hevert. Néhány méterre megpillantottam egy elhagyott klumpát, és azon túl, egy lépéssel arrébb, az oldalán fekve a párját. Mély lélegzetet vettem, és letérdeltem, hogy felemeljem

a ruhát. Markomba gyűrtem a Grace halvány emlékétől illatozó szövetet. Felegyenesedtem és nyeltem egyet.

Idelátszott a Volkswagen sárral borított oldala. Mintha sosem mostam volna le.

Visszaültem a kormány mögé, letettem a ruhát a hátsó ülésre, aztán az orrom és a szám elé emeltem a kezemet, és a kormányon könnyökölve újra meg újra beszívtam az illatát. Egy darabig csak ültem ott, és a műszerfal fölött néztem a hátrahagyott klumpát.

Mennyivel könnyebb volt, amikor én voltam a farkas!

Negyedik fejezet

Cole

EZ VAGYOK MOST, hogy vérfarkas vagyok: Cole St. Clair. Régen pedig én voltam a NARKOTIKA.

Azt hittem, semmi sem marad belőlem, ha elveszük a NARKOTIKA lüktető basszusát és a néhány százezer rajongó sikítését, meg a turnédátumoktól feketéllő naptárt. De itt voltam, hónapokkal később, és kiderült, hogy a lekapart var alatt kinőtt az új bőr. Az élet egyszerű örömeinek rajongója lettem: grillezett sajtos szendvics fekete pörkök nélkül a héján, farmer, ami nem szúrja a kényes részeit, egy ujjnyi vodka, tíz-tizenkét óra alvás.

Nem tudtam biztosan, hogyan illik ebbe Isabel.

Az a helyzet, hogy a hét legnagyobb részében elvoltam anélkül, hogy a grillezett sajtra és a vodkára gondoltam volna. De Isabelről már nem tudtam elmondani ugyanezt. Nem olyan volt, mint valami fantasztikus álmodozás, jóféle izgalom. Inkább mint valami gombás fertőzés. Ha elfoglaltam magam, szinte megfeledeztem róla, de amikor nem voltam mozgásban, az maga volt a halál.

Majdnem két hónapja nem hallottam felőle számos, iszonyúan szórakoztató hangposta-üzenetem ellenére.

1. üzenet: „Szia, Isabel Culpeper. Az ágyamon fekszem, nézem a mennyezetet. Majdnem meztelen vagyok. Éppen... anyádra gondolok. Hívj fel!”

Erre most felhív?

Kizárt.

Nem tudtam a házban maradni, amikor a telefon így nézett rám, úgyhogy cipőt húztam, és kimentem a délutánba. Mióta elhoztam Grace-t a kórházból, elkezdtem mélyebbre ásni abban a témában, hogy mi tett minket farkassá. A bozótban nem tudtam mikroszkóp alatt megvizsgálni magunkat, és valódi válaszokat kapni. De elterveztem néhány kísérletet, amelyekhez nem kellett laboratórium – pusztán szerencse, a testem és némi merészség. És valami azt súgta, hogy a kísérletek jobban mennének, ha rátehetném a kezemet valamelyik másik farkasra. Úgyhogy vadorzásba kezdtem az erdőben. Valójában felderítésbe. Victor így nevezte a késő éjszakai boltlátogatásainkat, amikor sajtízű műkajákat vásároltunk össze. Felderítéseket szerveztem a Boundary-erdőbe a tudomány nevében. Úgy éreztem, muszáj befejezni, amit elkezdtem.

2. üzenet: Az „I’ve gotta get a message to you” című Bee Gees dal első másfél perce.

Ma meleg volt, és mindennek éreztem a szagát, ami valaha is vizelt az erdőben. A szokásos úton mentem.

Cole, én vagyok.

Istenkém, megőrültem! Ha nem Isabel hangja volt, akkor Victoré, és a fejemben elég nagy volt már a tömeg. Ha nem azt képzeltem, hogy leveszem Isabel melltartóját, a telefont akartam csengésre bírni, és ha ezt sem, akkor arra gondoltam, amikor Isabel apja a kocsibejárón hagyta Victor holttestét. Sammel együtt három kísértettel laktam.

3. üzenet: „Unatkozom. Szórakozásra van szükségem. Sam búslakodik. A saját gitárjával kellene megölnöm. Akkor lenne valami elfoglaltságom, és végre ő is megszólalna. Két legyet egy csapásra! Ezek a régi közmondások szerintem szükség-telenül erőszakosak. Mint amik a pestisről szólnak. Ismered őket? Persze, hogy ismered. Például: a pestis olyan, mint az

ember idősebbik unokabátyja. Hé, Sam veled szóba áll? Nekem szart se mond. Istenem, de unatkozom! Hívj fel!”

Csapdák. Inkább a kísérleteimre koncentráltam. Kiderült, hogy hihetetlenül nehéz elcsípni egy farkast. Beck pincéjében találtam egy csomó mindent, és hatalmas mennyiségű hurkot, csapdát, ketrecet csináltam, és épp ugyanennyire hatalmas mennyiségű állatot fogtam velük. De egy árva *Canis lupus* sem. Nehéz lenne megmondani, hogy melyik volt kétségbeejtőbb – egy-egy újabb felesleges állat elfogása, vagy hogy rájöjjek, hogyan vegyem ki a csapdából vagy a hurokból anélkül, hogy odaveszne a fél karom vagy a szemem.

Nagyon gyors lettem.

Cole, én vagyok.

Képtelen voltam elhinni, hogy mindezek után tényleg visszahívott, és az első szava nem valamiféle bocsánatkérés. Talán az a rész még hátravolt, és lemaradtam róla azzal, hogy letettem.

4. üzenet: Az Eagles „Hotel California” című dalában a „California” szó minden mozzanatát átvette a „Minnesota” szó.

Felrúgtam egy korhadt rönköt, ami fekete szilánkokká robbant az eső áztatta erdő talaján. Szóval nem voltam hajlandó lefeküdni Isabellel. Sok év óta az első tisztességes megmozdulásom. Anyám mindig azt mondta, hogy jó cselekedet nem marad büntetlenül. Ez volt a jelmondata. Most is így érezhet a pelenkacseréimmal kapcsolatban.

Reméltem, hogy Isabel még mindig a telefonját bámulja. Reméltem, hogy százszor visszahívott, mióta kijöttem. Reméltem, hogy ugyanolyan betegnek érzi magát, mint én.

5. üzenet: „Szia, itt Cole St. Clair. Eláruljak két igazságot? Egy: sosem veszed fel a telefont. Kettő: sosem fogok leállni a hosszú üzenetekkel. Olyan ez, mint egy terápia. Beszélnem kell valakivel. Hé, tudod, mire jöttem rá ma? Victor meghalt.

Tegnap is rájöttem. Nap mint nap rádöbbenek. Nem tudom, mit csinállok itt. Mintha nem lenne senki, akit...”

Ellenőriztem a csapdákat. Minden csupa sár volt, az eső miatt, ami engem is fogva tartott a házban az elmúlt néhány napban. A föld tocsogott a lábam alatt, a csapdák hasznavehetetlenek voltak. A hegytetőn lévőben sem találtam semmit. Az út közelében elejtettem egy mosómedvét. A vízmosásban semmi. A fészker közelében felállított újfajta hurok pedig teljesen tönkrement, a cövekeket kitépték a földből, a drótok elgörbültek, a kisebb fákat letaposták, az étel pedig eltűnt. Mintha Cthulhut próbáltam volna elejteni.

Úgy kellett gondolkodnom, mint egy farkasnak, ami figyelemre méltóan nehéz volt, amikor nem voltam az.

Összeszedtem a tönkrement csapda alkatrészeit, és visszamentem a fészkerbe, hogy megnézzem, van-e ott valami az újjáépítéshez. Akkor a baj nincs az életben, amit egy drótvágóval ne lehetne megoldani.

Cole, én vagyok.

Nem hívom vissza.

Döglött szagot éreztem. Még nem bomlott, de nemsokára fog.

Semmi rosszat nem tettem. Isabel felhívhat hússzor, ahogy én őt.

6. üzenet: „Na jó, sajnálom. Az utolsó üzenet kissé a visszajára fordult. Tetszik ez a kifejezés? Samtól hallottam a minap. Hé, próbáljuk ki ezt az elméletet: szerintem Sam egy angol háziasszony, aki egy Beatles-tag testében reinkarnálódott. Régen ismertem egy bandát, akik álbrit akcentussal nyomták a bulikat. Mekkora szívás volt, nem is beszélve arról, micsoda seggfejek voltak! Már nem emlékszem a nevükre. Vagy szenilis vagyok, vagy eleget ártottam az agyamnak, hogy kiesenek bizonyos dolgok. Nem fair, hogy egyoldalú ez a dolog, ugye? Mindig magamról beszélek. Szóval, hogy vagy, Isabel Rosemary Culpeper? Mosolyogtál mostanában? Hot Toddlies. Ez volt a banda neve. The Hot Toddlies.”

Káromkodtam, amikor a hurok megvágta a tenyeremet. Beletelt egy kis időbe, míg kiszabadítottam a kezemet. Ledobtam a fémgubancot a földre, és néztem. Ez a szar nem fog megfogni semmit mostanában. Hagyhatnám az egészet. Senki sem kért meg rá, hogy játsszam a tudóst.

Mondanom sem kell, nem tudtam csak úgy lelépni. Télig nem leszek farkas, és addigra több száz kilométerre lehetek innen. Akár haza is mehetnék. Csakhogy az otthonom pusztán azt a helyet jelentette, ahol a fekete Mustangom parkolt. Nagyjából annyira tartoztam oda, mint ide, Beck farkasai közé.

Grace nyílt mosolyára gondoltam. Samnek az elméletembe vetett hitére. Arra, hogy tudom, Grace miattam maradt életben. Volt valami halovány dicsőség abban, hogy ismét van célom.

A számhoz emeltem véres tenyeremet, és kiszívtam a sebet. Aztán lehajoltam, és összeszedtem a csapda maradványait.

20. üzenet: „Bárcsak felvennéd!”

Ötödik fejezet

Grace

FIGYELTEM ÖT.

A nyirkos aljnövényzetben feküdtem, magam alá húzott farokkal, sajjón, félve, de mintha nem tudtam volna magam mögött hagyni őt. A napfény egyre alacsonyabbról érkezett, végigsiklott a fák leveleinek erezetén, de ő még maradt. Beleborzongtam a kiáltásaiba és a saját megigézettségem hatalmába. A mancsomra fektettem az államat, hátracsaptam a fülemet. A szél felém sodorta az illatát. Tudtam. Mindenem tudta.

Azt akartam, hogy megtalálja.

El kellett futnom.

A hangja távolodott, aztán közelebről hallatszott, majd megint távolabb került. Volt, hogy olyan messze ment tőlem, hogy szinte alig hallottam. Félig felemelkedtem, arra gondoltam, hogy utánamegyek. Aztán elhallgattak a madarak, mert újra közeledtem, én pedig gyorsan lekuporodtam, és elrejtöztem a levelek mögé. Egyre nagyobb területet fésült át, az indulása és a visszaérkezése közötti idő egyre nyúlt. Én pedig egyre idegesebb lettem.

Kövessem?

Hosszú idő után jött vissza. Ezúttal olyan közel volt, hogy láttam őt fektemből, elbújva, mozdulatlanul. Egy pillanatig azt hittem, észrevett, de egy mögöttem lévő pontra figyelt. A szeme formájától öszszerándult a gyomrom. Valami rángatta, húzta a bensőmet, és megint fájt. Tölcsért formált a kezéből, és az erdőbe kiáltott.

Ha felálltam volna, biztosan meglát. Az erőtől, ami azt akarta, hogy meglásson, hogy odamenjek hozzá, felvinnyogtam. Szinte tudtam, mit akar. Szinte tudtam...

– Grace?

A szó belém döfött.

Még mindig nem látott meg. Csak eldobta a hangját az ürességbe, válaszra várva.

Túlságosan féltém. Az ösztöneim a földhöz szegeztek. *Grace*. Visszhangozott bennem a szó, és az ismétlések során elveszett a jelentése.

Ő lehajtott fejjel megfordult, és lassan elindult az erdő szélét jelző átlós fények felé. Pánik fogott el. *Grace*. Elvesztettem a szó alakját. Elvesztettem valamit. Elvesztem. Én...

Felálltam. Ha megfordult volna, nem téveszthetett volna el, sötétszürke farkasként álltam a fekete fák előtt. Maradnia kellett volna. Ha maradt volna, talán enyhítette volna a szörnyű érzést. Valami azt parancsolta, hogy ott álljak, láthatóan, olyan közel hozzá. Beleremegtek a lábaim.

Csak hátra kellett volna fordulnia.

De nem fordult. Csak ment tovább, elvitte azt a valamit, amit elveszítettem, annak a szónak – *Grace* – a jelentését, és nem tudta, milyen közel volt.

Én pedig maradtam, némán figyeltem, ahogy maga mögött hagy.

Hatodik fejezet

Sam

HARCI ÖVEZETBEN ÉLTEM.

Amikor felgurultam a beállóra, a zene két kézzel csapott a kocsi ablakára. A ház lüktetett a basszusszólótól, az egész épület egy hatalmas hangszóró volt. A legközelebbi szomszédok kilométerekre laktak, így megúszták a Cole St. Clair nevű betegség tüneteit. Cole pusztá léte akkora volt, hogy nem lehetett négy fal között tartani. Kifolyt az ablakokon, kirobbant a hangfalakból, hirtelen felordított az éjszaka közepén. Ha az ember elvette a színpadot, még mindig ott maradt a rocksztár.

Mióta Cole beköltözött Beck házába – nem, az *én* házamba –, holdbéli tájjá alakította. Nem tehetett róla, hogy tönkretett mindent, a káosz a jelenléte mellékhatása volt. A házban található minden egyes CD-tokot a nappali padlóján terített szét, a reklámcsatornára kapcsolva hagyta a tévét, egy serpenyőben odaégetett valami ragacsosat, aztán otthagya a tűzhelyen. A földszinti folyosó padlója mély gödrökkel és karomnyomokkal volt tele, amelyek Cole szobájától a fürdőszobába vezettek és vissza – farkasábécé. Megmagyarázhatatlan módon minden poharat kivett a szekrényből, és méret szerint elrendezte a pulton, nyitva hagyva minden szekrényajtót, vagy félig megnézett egy tucat régi, nyolcvanas évekbeli filmet, a kazettákat pedig visszatekerés nélkül otthagya a padlón a videolejátszó előtt, amit valahonnan a pincéből ásott elő.

Elkövettem azt a hibát, hogy a szívemre vettem, amikor először jöttem haza ekkora rendetlenségre. Hetekig tartott, mire rájöttem, hogy nem miattam csinálja. Saját maga miatt. Cole számára mindig minden róla szólt.

Kiszálltam a Volkswagenből, és elindultam a ház felé. Nem terveztem, hogy sokáig maradok. Nagyon kiforrott listám volt azokról a dolgokról, amelyeket össze kellett szednem, mielőtt visszamegyek. Elemlámpa. Benadryl. A ketrec a garázsból. Megálltam a boltnál egy kis darált húsért, hogy bele tudjam tenni a gyógyszert.

Próbáltam eldönteni, hogy farkasként léteznek-e a szabad akarat. Hogy rémes alak vagyok-e, amiért azt terveztem, hogy elkábítom a barátnőmet, és iderángatom a házba, hogy a pincébe zárjam. Csak olyan sok más módja volt, hogy egy farkas könnyen odavessen. Elég, ha egy pillanattal tovább van az autópályán, vagy néhány napnyi sikertelen vadászat után egymancsnyival beljebb merészkedik egy részeges, puskás paraszt hátsó udvarára.

Éreztem, hogy el fogom veszíteni őt.

Nem tölthettem el egy újabb éjszakát ezzel a gondolattal a fejemben.

Amikor kinyitottam az ajtót, a basszus zenévé alakult. Az énekes a hangerőtől eltorzított hangon rám ordított: „*Megfulladsz megfulladsz megfulladsz.*” A hangszín ismerős volt, és hirtelen rájöttem, hogy NARKOTIKA szól, olyan hangosan, hogy a lüktető elektronikus háttérrel összetéveszthettem a szívverésemmel. Zümmögött tőle a szegycsontom.

Nem szólítottam Cole-t, úgysem hallotta volna. Az égve hagyott lámpák mutatták az útját. A konyhából végig a folyosón a szobájába, a földszinti fürdőszobába, aztán a nappaliba, ahol a hifi volt. Egy pillanatig fontolgattam, hogy megkeresem, de nem tudtam egyszerre rá és Grace-re is vadászni. Találtam egy elemlámpát a hűtő melletti szekrényben, egy banánt a konyhaszigeten, majd elindultam az előszobába. Azonnal megbotlottam Cole sáros cipőjében, ami a konyhából az előszobába nyíló ajtó küszöbén hevert. Már láttam, hogy a konyhapadló csupa kosz, a tompa, sárga fények megvilágítják Cole

lányomait, ahogy a járkálásával mocskos örvényeket hagyott a szekrények előtt.

Beletúrтам a hajamba. Egy szitokszó jutott eszembe, de nem mondtam ki. Beck mihez kezdett volna Cole-lal?

Hirtelen eszembe jutott a kutya, amit Ulrik hozott haza munkából egyszer, egy majdnem felnőtt, barátságos rottweiler, akit érthetetlen módon Soförnek kereszteltek. Olyan nehéz volt, mint én, a csipőjénél kissé rühes. Ulrik mosolyogva örkutyákról meg *Schutzhundokról* mesélt, és azt mondta, hogy majd testvéremként fogom szeretni Sofört. Az érkezése után egy órán belül megevett egy kiló marhahúst, lerágtá Margaret Thatcher önéletrajzának borítóját – szerintem megette az első fejezeteket is –, és egy gőzölgő ürülékku-pacot hagyott a kanapén. Beck így szólt: „Vidd innen ezt az átkozott langolier²!”

Ulrik *Wichser*nek nevezte Becket, és a kutyaival együtt távozott. Beck azt mondta, ne mondjam, hogy *Wichser*, mert ezt csak tudatlan németek mondják, amikor tudják, hogy nincs igazuk, és Ulrik néhány óra múlva vissza is tért Soför nélkül. A kanapénak arra a részére soha többé nem ültem le.

De nem rúghattam ki Cole-t. Nem volt hová mennie, innen csak lefelé vezetett az út. Mindenesetre nem arról volt szó, hogy Cole elviselhetetlen volt. Csak arról, hogy Cole töményen, az elfojthatatlan zajosságával együtt, elviselhetetlen volt.

A ház annyira más volt, amikor teli volt emberekkel.

A nappali két másodpercre elcsendesedett, amikor véget ért a szám, majd a hangszórókból újabb NARKOTIKA dal tört elő. Cole hangja kirobbant az előszobába, hangosabban és szemtelenebbül, mint a valóságban:

*Törj össze,
hogy beleférjek
a tenyeredbe, bébi
sosem hittem, hogy megmentesz*

---

² Stephen King: *A langolier*ek című kisregényének szereplői falánk, elszánt, csupa fog, lebegő szörnyek.

*törj le egy darabot
a barátaidnak,
törj le egy darabot,
hogy szerencséd legyen,
törj le egy darabot és
add el, add el,
törj össze, törj össze*

A hallásom már nem volt olyan érzékeny, mint farkasként, de még így is jobb volt, mint a legtöbb emberé. A zene olyan volt, akár az erőszak, valami fizikai létező, amely mellett el kellett nyomakodnom.

A nappaliban nem láttam Cole-t – majd kikapcsolom a hifit, ha lejövök az emeletről –, átkocogtam hát a lépcsőhöz. Tudtam, hogy a földszinti fürdőszobában van a gyógyszer, de nem tudtam bemenni érte. A földszinti fürdőszoba és a fürdőkád túl sok emléket idézett fel, hogy bemenjek. Szerencsére Beck, aki tekintettel volt a múltamra, az emeleti fürdőben is tartott gyógyszereket, ahol nem volt fürdőkád.

Még fent is éreztem a lábam alatt lüktető basszust. Becsuktam magam mögött az ajtót, és engedélyeztem magamnak egy kis kényeztetést, azaz lesikáltam a karomra száradt habcsíkokat, aztán kinyitottam a tükros szekrényt. Tele volt más emberek létezésének kissé izléstelen bizonyítékaival, ahogy a legtöbb közös fürdőszoba szekrénye. Kenőcsök, fogkrémek és mások tablettái, amelyeknek kockázatai és mellékhatásai már nem voltak fontosak, meg hajkefék mások hajával, és szájvíz, amelynek a szavatossága valószínűleg már két éve lejárt. Ki kellene takarítani. Túl kellene lépni rajtuk.

Óvatosan kivettem a Benadryl-t, és amikor becsuktam az ajtót, megpillantottam magamat a tükörben. A hajam hosszabb volt, mint bármikor életemben, sárga szemem az alatta éktelenkedő sötét karikák miatt világosabbnak tűnt, mint valaha. De nem a hajam vagy a szemem színe ragadta meg a figyelmemet. Volt valami az arckifejezésemben, amit nem ismertem fel, egyszerre volt gyámoltalan és gyenge; akárki volt is ez a Sam, nem ismertem őt.

Felkaptam az elemlámpát és a banánt a mosdókagyló széléről. Grace percről percre messzebbre juthat.

Lerobogtam a lépcsőn, kettesével, bele a forrásban lévő zenébe. A nappaliban még mindig senki, ezért odamentem a hifihez, hogy kikapcsoljam. Furcsa hely volt, a lámpák és a kockás kanapék mindenfelé árnyékot vetettek, és sehol senki, hogy a hangszórókból kirobbanó dühöt hallgassa. Inkább a lámpák, mintsem az egyedüllet miatt kezdtem kényelmetlenül érezni magamat. Nem passzoltak egymáshoz tökéletesen, sötét fából készültek, krémszínű lámpaernyővel. Beck hozta haza őket egy nap, Paul pedig kijelentette, hogy a ház most már hivatalosan is úgy fest, mint a nagyanyjáé. Talán ezért nem használtuk őket, inkább az erősebb mennyezeti világítást kapcsoltuk fel, amelytől kevésbé volt szomorú a kanapé kifakult pirosa, és az éjszaka is kiszorult a szobából. Most a két állólámpa fényköre színpadi fényekre emlékeztetett.

Megálltam a kanapé mellett.

A nappali mégsem volt üres.

A fénykörön kívül egy farkas feküdt a kanapé mellett, reszketve és rángatózva, elnyílt szájjal, kivillanó fogakkal. Felismertem a bundája színét, a kimeredt, zöld szemét: Cole.

Átváltozott. Az eszemmel tudtam, hogy épp átváltozik, de ettől még nyugtalanított. Figyeltem egy percig, vártam, hogy ki kell-e nyitnom az ajtót, hogy kiengedjem.

Az üvöltő zene a dal végén elhallgatott, én még mindig hallottam, ahogy a ritmus visszhangzik a fülemben. Óvatosan a kanapéra ejtettem a cuccokat, és az óvatos figyelemtől égnek meredtek a szőrszálak a nyakamon. A farkas még mindig vonaglott, a feje újra és újra oldalra rándult, öntudatlanul erőszakos és gépies mozdulatokkal. A lábai előremeredtek. Nyál csurgott a nyitott szájából.

Ez nem átváltozás volt. Hanem egy roham.

Összerezentem a meglepetéstől, amikor lassú zongorafutam szólalt meg a fülem mellett, de csak a következő szám volt a CD-n.

Megkerültem a kanapét, és letérdeltem Cole teste mellé. Mellette egy alsónadrág hevert, és egy félig teli fecskendő.

– Cole – suttoztam –, mit tettél magaddal?

A farkas feje újra és újra a válla felé rándult.

Cole énekelt a hangszórókból, a hangja lassan és bizonytalanul szólt az egyszerű zongorakiséret mellett, egy másik Cole volt, mint amit eddig hallottam:

*Ha én vagyok Hannibál,
hol van az Alpok?*

Senkit nem hívhattam. Nem hívhattam ki a mentőket. Beck mesze nem volt elérhető. Karynnak, a könyvesboltos főnökömnek pedig túl sokáig kellene magyarázkodnom, hiába bízhatnék meg benne. Grace talán tudná, mit kell tenni, de még ő is az erdőben van, távol tőlem. A közelgő veszteség érzése kiélesedett bennem, mintha a tudóm csiszolópapírhoz súrlódott volna minden beléggzéssel.

Cole testén egyik roham a másik után hullámozott át, a feje újra és újra hátracsapódott. Volt valami nagyon zavaró a némaságában, hogy csak a feje súrlódását lehetett hallani, amint a szőnyeghez ért, miközben a hangszórókból már nem birtokolt hangja énekelt.

A farzsebembe kotortam, és elővettem a telefonomat. Csak egyvalakit hívhattam. Beütöttem a számot.

– Romulus – szólt bele Isabel csupán két csengés után. Autózájt hallottam. – Épp arra gondoltam, hogy felhívlak.

– Isabel! – Valamiért a hangom nem volt elég komoly. Mintha csak az időjárásról beszélgetnénk. – Azt hiszem, Cole-nak rohama van. Nem tudom, mit csináljak.

Isabel nem is tétovázott.

– Fektesd az oldalára, hogy ne nyelje félre a saját nyálát.

– Farkas.

Előttem Cole még mindig vonaglott, háborúban saját magával. Vércseppek tűntek fel a nyálában. Úgy gondoltam, elharaphatta a nyelvét.

– Hát persze – felelte Isabel. Dühösnek tűnt, és kezdtem rájönni, hogy valóban aggódik. – Hol vagytok?

– A házban.

– Akkor jó. Mindjárt ott vagyok.

– Te hol...?

– Mondtam, épp arra gondoltam, hogy felhívlak.

Két perccel később a dzsipje megállt a felhajtón.

Húsz másodperc múlva észrevettem, hogy Cole nem lélegzik.

Hetedik fejezet

Sam

ISABEL ÉPP TELEFONÁLT, amikor belépett a nappaliba. Ledobta a táskáját a kanapéra, alig pillantott rám és Cole-ra. A telefonba beszélt:

– Ahogy már mondtam, a kutyámnak rohama van. Nincs autóm. Mit tehetek érte idehaza? Nem, nem Chloét keresem.

Amíg várta a választ, rám nézett. Egy pillanatig egymásra meredtünk. Két hónap alatt Isabel megváltozott – az ő haja is hosszabb lett, de ahogy nekem, a különbség neki is a szemében rejlett. Idegen volt. Azon gondolkodtam, hogy vajon ugyanezt gondolja-e rólam?

A telefonban valamit kérdeztek tőle. Közvetített:

– Mióta tart?

Az órámra néztem. Hideg volt a kezem.

– Öhm... hat perce találtam rá. Nem lélegzik.

Isabel megnyalta rágógumi színű ajkait. Elnézett mellettem, oda, ahol Cole még mindig rángatózott, mozdulatlan mellkassal, akár egy felélesztett hulla. Amikor megpillantotta mellette a fecskendőt, behuntya a szemét. Eltartotta a szájától a telefont.

– Azt mondják, próbáljuk meg a jeget. A derekára.

Kivettem két csomag fagyasztott hasáburgonyát a mélyhűtőből. Mire visszaértem, Isabel letette a telefont, és Cole előtt guggolt, magas sarkújában bizonytalanul billegve. Volt valami megdöbbenő a testtartásában, abban, ahogy a fejét tartotta. Olyan volt, mint egy gyönyörű és magányos műalkotás, szép, de elérhetetlen.

Letérdeltem Cole másik oldalára, és a derekára nyomtam a csomagokat. Kissé tehetetlennek éreztem magamat. A halál ellen küzdöttem, és ez volt az összes fegyverem.

– Most – szólt Isabel – harminc százalékkal kevesebb sótartalommal.

Beletelt egy pillanatba, mire rájöttem, hogy a krumpliszacsókora nyomott szöveget olvasta fel.

Cole hangja szexin és gúnyosan áradt a hangszórókból: „*Feláldozható vagyok.*”

– Mit csinált? – kérdezte a lány. Nem nézett a fecskendőre.

– Nem tudom – feleltem. – Nem voltam itt.

Isabel megigazította az egyik zacskót.

– Hülye szar.

Felfigyeltem rá, hogy a farkas rázkódó feje lelassult.

– Abbahagyja – mondtam. Aztán, mert úgy éreztem, ha túl derűlátó vagyok, a sors megbüntet: – Vagy meghalt.

– Nem halt meg – mondta Isabel. De látszott, hogy nem biztos benne.

A farkas mozdulatlan volt, a feje groteszk szögben oldalra billent. A kezem kivörösödött a jeges zacskó miatt. Hallgattunk. Grace már messze járhat a pecabolttól, ahonnan felhívott. Hülye tervnek tűnt, már nem volt sokkal ésszerűbb, mint egy zacskó krumplival megmenteni Cole életét.

A farkas mellkasa mozdulatlan volt, nem tudom, meddig tartott, mire újra lélegzetet vett.

– Hát – mondtam halkán. – A francba!

Isabel ökölbe szorította a kezét az ölében.

A farkas teste hirtelen újabb erőszakos rándulással megmozdult. A lábaival kalimpált és hadonászott.

– A jeget – csattant fel Isabel. – Ébresztő, Sam!

De nem mozdultam. Meglepett a megkönnyebbülés ereje, amikor Cole teste megmozdult és megrándult. Ezt az új fájdalmat felismerem – átváltozott. A farkas rángatózott, remegett, és valahogy levedlette a szőrét, ami hátragördült. A mancsai ujjakká csupaszodtak, a válla hullámzott, szélesedni kezdett, a gerince összeviszsa görbült.

Mindene reszketett. A farkas teste lehetetlen mértékben megnyúlt, az izmok a bőrének feszültek, a csontok hallhatóan megcsikordultak egymáson.

Aztán ott feküdt Cole, hörögve, elkékült ajkakkal, reszkető, levegőbe markoló ujjakkal. Még mindig láttam, ahogy a bőre nyúlik, és újraformálja magát a bordái felett minden reszketeg lélegzetvétellel. Zöld szeme félig lezárult, mintha túl sokáig tartott volna pislogni is.

Hallottam, ahogy Isabel levegőért kap, és rájöttem, hogy szólnom kellett volna, hogy forduljon el. A karjára tettem a kezemet. Össze-rezzenet.

– Jól vagy? – kérdeztem.

– Jól – felelte reflexből. Senki sem volt jól, miután ilyesmit láttott.

A következő dal a NARKOTIKA egyik legismertebb száma volt, Cole pedig felnevetett, némán, olyan nevetéssel, mint azoké, akik soha semmit nem találnak viccesnek.

Isabel felállt, hirtelen kegyetlen lett, mintha a nevetés pofonként érte volna.

– Én itt végeztem. Megyek.

Cole utánanyúlt, keze a bokájára fonódott.

Kásás hangon megszólalt:

– Isabelculprepr. – Behunyta a szemét, majd újra kinyitotta. Résnyire. – Tuodmit kelltened. – Várt. – A spszó után. Bíp.

Isabelre néztem. A háttérben Victor posztumusz püfölte a dobokat.

Cole-hoz így szólt:

– Legközelebb odakint csináld ki magad! Samnek kevesebbet kell majd takarítania.

– Isabel – szóltam élesen.

De Cole-ra nem hatott.

– Én csak... – kezdte, aztán elhallgatott. A szája már kevésbé volt kék, hogy lélegzett egy kicsit. – Én csak próbáltam rájönni... – Elhallgatott, és behunyta a szemét. A lapockái között még reszketett egy izom.

Isabel átlépett a testén, és felkapta a táskáját a kanapéról. A banánra meredt, amit otthagytam, és úgy ráncolta a szemöldökét, mintha a banán lett volna a legfurcsább, amit ma látott.

Nem tudtam elviselni, hogy magamra maradok a házban Cole-lal.

– Isabel – mondtam. Tétováztam. – Nem kell elmenned.

Ő visszanézett Cole-ra, a szája keskeny, kemény vonallá alakult. Valami nedvesség csillant a hosszú szempillái között.

– Bocs, Sam.

Amikor elment, úgy csapta be a hátsó ajtót, hogy a pulton hagyott összes pohár megcsörrent bele.

Nyolcadik fejezet

Isabel

AMÍG SZÁZ ALATT TARTOTTAM a sebességmérő mutatóját, csak az utat láttam.

A Mercy Falls körüli keskeny utak sötétben mind egyformák voltak. Nagy fák, aztán kis fák, aztán tehének, majd nagy fák, aztán kis fák és megint tehének. Újra és újra. Omladozó sarkokon vágódtam be a dzsippel, és egyforma egyirányú utcákon robogtam végig. Az egyik kanyarnál olyan gyorsan fordultam be, hogy az üres kávéspohár kirepült a tartóból. Az ajtóról lepattanva görgött a padlón, amikor bevettem a következő kanyart. Még mindig nem éreztem elég gyorsnak.

Le akartam hagyni a kérdést: *Mi lett volna, ha maradsz?*

Még sosem büntettek meg gyorshajtásért. Ha az ember apja menő ügyvéd, akinek indulatkezelési problémái vannak, akkor fantasztikus elrettentő eszközzel bír. Általában már az is biztonságos vezetésre sarkallt, ha elképzeltem, milyen arcot váгна, amikor meghallaná a hírt. Ráadásul itt nem igazán volt értelme a gyorshajtásnak. Ez itt Mercy Falls, népessége: 8 fő. Ha az ember túl gyorsan hajt, azon kapja magát, hogy átrohant Mercy Fallson.

De pillanatnyilag épp megfelelt volna a lelkiállapotomnak, ha üvöltözhettem volna egy zsaruvál.

Nem hazafelé indultam. Már tudtam, hogy huszonkét perc alatt hazaérnék onnan, ahol vagyok. Nem elég hosszú idő.

Az volt a baj, hogy már ott volt a bőröm alatt. Megint közel kerültem hozzá, és Cole megfertőzött. Nagyon jellegzetes tünetei voltak. Ingerlékenység. Hangulatingadozás. Légszomj. Étvágytalanság. Közömbös, üveges tekintet. Kimerültség. Aztán gennyes kelések, mint a pestisnél. Végül halál.

Tényleg azt hittem, hogy már kigyógyultam belőle. De kiderült, hogy csak lappangott a kór.

Nem csak Cole volt. Nem beszéltem Sammel apámról és Marshallról. Próbáltam meggyőzni magamat, hogy apámnak nem sikerül feloldani a farkasok védelmét. Még a képviselő segítségével sem. A saját városukban mindketten nagykutyaak voltak, de más volt nagykutyanak lenni Minnesotában. Nem kellett furdalnia a lelkiismeretemnek, amiért nem figyelmeztettem ma Samet.

Annyira elmerültem a gondolataimban, hogy nem vettem észre, amikor a visszapillantó tükör megtelt villogó piros és kék fényekkel. A sziréna felsikított. Nem hosszan, csak rövid vonítással jelezte, hogy ott van.

Hirtelen nem tűnt olyan ragyogó ötletnek, hogy egy zsarual ordítózzak.

Félrehúzódtam. Elővettem a jogosítványomat a táskámból. A forgalmi a kesztyűtartóból. Leeresztettem az ablakot.

Amikor a zsarú mellém lépett, láttam, hogy barna egyenruhája van, és nagy, fura formájú kalapja, ami azt jelentette, hogy nem helyi zsarú, hanem országúti járőr. Az országúti zsaruk nem csak figyelmeztetni szoktak.

Annyira elcsesztem!

Rám villantotta az elemlámpáját. Hunyorogtam, és felkapcsoltam a világítást a kocsiában, hogy lekapcsolja.

– Jó estét, hölgyem! Jogosítványt és forgalmi engedélyt kérek. – Kissé bosszúsnak tűnt. – Látta, hogy követem?

– Hát, nyilván – feleltem. Az üresbe tett sebességváltóra mutatam.

A zsarú egykedvűen rám mosolygott, ahogy apám szokott néha telefonálás közben. Elvette a jogsimat és a forgalmi, anélkül, hogy rájuk nézett volna.

– Majdnem három kilométert követtem, mire megállt.

– Elkalandoztam – feleltem.

– Tilos úgy vezetni – mondta a zsaru. – Kap egy idézést, mert túllépte a sebességhatárt, rendben? Máris visszajövök. Kérem, ne indítsa el a járművet!

Visszasétált a kocsijához. Nyitva hagytam az ablakot, bár a bogarak már is a tükrömbe villódzó fényekhez csapkodták magukat. Elképzeltem, hogyan reagál majd apám a bírságra, és hátradőlve behunytam a szememet. Szobafogság. Elveszik a hitelkártyámat. Telefon ugrott. A szüleimnek mindenféle kínzóeszköz a rendelkezésükre állt, amelyeket még Kaliforniában eszeltek ki. Nem kell aggódnom, hogy meg kellene-e látogatnom Samet vagy Cole-t, mert a tizenkettedik osztály hátralevő idejére bezárnak a házba.

– Hölgyem?

Kinyitottam a szememet, és ránéztem. A zsaru ismét az ablakomnál állt, kezében a jogosítvánnyal és a forgalmival, a kis bírságcédula blokk pedig az irataim alatt.

A hangja most más volt, mint az előbb.

– A jogosítványában az áll, hogy ön Isabel R. Culpeper. Rokonságban áll Thomas Culpeperrel?

– Az apám.

A zsaru a blokkra tűzte a tollat.

– Ó! – mondta. Visszaadta a jogsit és a forgalmit. – Gondoltam. Túl gyorsan hajtott, hölgyem. Nem akarom még egyszer látni.

A kezemben tartott jogosítványra meredtem. Visszanéztem a fér-fira.

– Mi lesz a...?

A rendőr megbökte a kalapja karimáját.

– Biztonságos utat kívánok, Miss Culpeper!

Kilencedik fejezet

Sam

TÁBORNOK VOLTAM. Az éjszaka nagyobb részét térképeket bújva és stratégiákon gondolkodva töltöttem, hogy rájőjsek, hogyan szálljak szembe Cole-lal. Beck széke volt az erődítményem, előre-hátra hintáztam benne, lehetséges párbeszédék töredékeit firkálgattam le Beck régi határidőnaplójába, és pasziánszoltam, hogy megjósoljam a végkifejletet. Ha megnyerem, elmondom Cole-nak, hogy milyen szabályok szerint kell élnie, hogy itt lakhasson a házban. Ha elveszítem, nem mondok semmit, és várok, hogy kiderüljön, mi lesz. Ahogy nyúlt az éjszaka, sokkal bonyolultabb szabályokat találtam ki: Ha nyerek, de tovább tart, mint két perc, levelet írok Cole-nak, és felragasztom a szobája ajtajára. Ha nyerek, és először a kör király jön ki, felhívom a munkából, és felolvasom neki a szabályokat.

Két menet pasziánsz között elpróbáltam a mondatokat a fejemben. Léteznek olyan szavak, amelyek anélkül tudják közvetíteni az aggodalmamat, hogy lekezelőek lennének. Diplomatisus, megingathatatlan szavak. De reményem sem volt, hogy rájuk találok.

Időnként kiosontam Beck irodájából, végig a homályos, sűrű folyosón a nappali ajtajához, ahol megálltam, és figyeltem Cole rohamtól meggyötört testét, amíg meg nem láttam, hogy levegőt vesz. Aztán a türelmetlenség és a düh visszapenderített Beck irodájába további eredménytelen terveket szőni.

A szemem égett a kialvatlanságtól, de nem tudtam aludni. Ha Cole felébred, beszélek vele. Ha épp megnyertem egy partit. Nem

kockáztathattam, hogy magához tér, és nem beszélek vele azonnal. Nem tudtam biztosan, miért nem kockáztathatom – csak azt tudtam, hogy nem szabad elaludnom, hátha közben felébred.

Amikor megcsörrent a telefon, úgy megijedtem, hogy Beck széke megpördült. Hagytam, hogy teljes kört tegyen, majd óvatosan fel-emeltem a hallgatót.

– Halló!

– Sam – szólt bele Isabel. A hangja élénk volt és közömbös. – Van egy perced csevegni?

Csevegni. Különös gyűlölettel viseltetem a telefon, mint csevegőcsatorna iránt. Nem hagyott időt szüneteknek, csendeknek, lélegzeteknek. Beszélsz, vagy nincs semmi, és ez számomra természetellenes volt. Óvatosan azt feleltem:

– Igen.

– Nem tudtam korábban szólni – kezdte. A hangja még mindig éles volt, a szavai jól artikuláltak, akár egy telefonos pénzbehajtóé. – Apám találkozik egy képviselővel, és arról fognak beszélni, hogy levetetik a farkasokat a védett állatok listájáról. Helikopterekről és mesterlövészekről beszéltek.

Nem feleltem. Nem számítottam rá, hogy ilyesmit mond majd. Beck székének még volt némi lendülete, és hagytam, hogy megint körbeforduljon. Fáradt szemem mintha sóban pácolódott volna a koponyámban. Azon gondolkodtam, felébredt-e Cole. Azon gondolkodtam, lélegzik-e. Eszembe jutott egy kicsi, jambósapkás srác, akit egy hókupacba löktek a farkasok. Arra gondoltam, milyen messze járhat Grace.

– Sam! Hallottad, amit mondtam?

– Helikopterek – feleltem. – Mesterlövészek. Igen.

A hangja hűvös volt.

– A háromszáz méterről fejbe lőtt Grace.

Fájt, de csak távoli, feltételezett szörnyűségként, mint a katasztrófák a híradóban.

– Isabel! Mit akarsz tőlem? – kérdeztem.

– Amit mindig – felelte. – Hogy csinálj valamit.

És abban a pillanatban Grace jobban hiányzott, mint az elmúlt két hónapban bármikor. Annyira hiányzott, hogy nem kaptam

levegőt, mintha a távolléte a torkomon akadt volna. Nem azért, mintha minden megoldódott volna, ha itt van, vagy mert akkor Isabel békén hagyott volna. Hanem abból az agyafúrt, önző okból, hogy ha Grace itt lett volna, ő másképp válaszolta volna meg a kérdést. Ő tudta volna, hogy amikor kérdezek, nem akarok választ hallani. Ő azt mondta volna, menjek aludni, én pedig képes lettem volna rá. És akkor véget ért volna ez a hosszú, borzalmas nap, és amikor felébredtem volna reggel, minden sokkal kézenfekvőbb lett volna. A reggel elveszítette a gyógyerejét, ha nagyra nyílt, rettegő szemmel talált.

– Sam! Istenkém, magamban beszélek? – A vonal túlsó végén hallottam a hangjelzést, hogy kinyílt a kocsiajtó. Aztán egy éles lélegzetvételt, miközben az ajtó becsapódott.

Rájöttem, hogy hálátlan voltam.

– Bocsánat, Isabel. Csak... nagyon hosszú napom volt.

– Nekem mondd? – Csikorgott a talpa a kavicson. – Ő jól van?

Kimentem a folyosóra a telefontal. Várom kellett egy pillanatig, hogy a szemem hozzászokjon a lámpa fénytócsáihoz – olyan fáradt voltam, hogy minden fényforrásnak udvara és kísérteties csóvái voltak –, és vártam Cole mellkasának emelkedését és süllyedését.

– Igen – suttogtam. – Alszik.

– Nem mintha megérdemelné – felelte Isabel.

Rájöttem, hogy nem tettehetem tovább, hogy semmit nem veszek észre. Valószínűleg már rég itt lett volna az ideje, hogy rákérdezzek.

– Isabel – kezdtem –, mi történt köztetek?

Isabel hallgatott.

– Hozzád semmi közöm – tétováztam. – De Cole-hoz van.

– Jaj, Sam, kissé késő előhúzni a hatalmi kártyát.

Nem hiszem, hogy undok akart lenni, de azért belém mart. Csak azért nem tettem le, mert eszembe jutott, mit mondott Grace. Isabel segítette át azon az időszakon, amikor Grace azt hitte, hogy meghaltam.

– Csak mondd meg! Van valami köztetek?

– Nincs – vágta rá Isabel.

Hallottam a valódi jelentést, és talán így is akarta. Az a *nincs* azt jelentette, *már nincs*. Az arca jutott eszembe, amikor meglátta a tűt Cole mellett, és elgondolkodtam, mekkora hazugság volt ez a *nincs*.

– Sok mindent kell feldolgoznia. Ő nem jó parti senkinek, Isabel.

Nem válaszolt rögtön. A fejemre préseltem az ujjaimat, éreztem az agyhártyagyulladás fejfájásának kísértetét. A számítógép monitorján sorakozó kártyalapokat nézve láttam, hogy nincs több lehetőségem. A stopper azt írta, hogy hét perc huszonegy másodpercig tartott, míg rájöttem, hogy vesztettem.

– Te sem voltál az – mondta Isabel.

Tizedik fejezet

Cole

A NEW YORK NEVŰ BOLYGÓN apám, dr. M. D., pphD, Mensa, Inc. George St. Clair, rajongója volt a tudományos folyamatnak. Jóféle örült tudós volt. Érdekeltek a miértek. Érdekeltek a hogyanok. Még akkor is, ha nem érdekelt, mi történt a tárggyal, az érdekelt, hogyan állíthatja fel az egyenletet, hogy megismételje a kísérletet.

Engem az eredmény érdekelt.

Az is érdekelt, nagyon is, hogy semmiképpen se legyek olyan, mint az apám. Valójában az életem legtöbb döntése során az vezérelt, hogy ne legyek dr. George St. Clair.

Fájdalmas volt egyetérteni vele egy számára fontos dologban, még ha nem is tudott róla. De amikor kinyitottam a szememet, és éreztem, hogy a bensőmet laposra verték, az első dolgom volt, hogy az éjjeliszekrényen tartott naplóért nyúljak. Egyszer már felébredtem, és a nappali padlóján találtam magam, életben – ez meglepetés volt –, majd a szobámba kúsztam aludni, vagy befejezni a haldoklás utolsó fázisát. A végtagjaimat mintha egy gyatra minőség-ellenőrzéssel működő gyárban rakták volna össze. A szürke fényben hunyorogva, amely lehetett a nap vagy az éjszaka bármely órája, élettelen ujjakkal kinyitottam a naplót. Át kellett lapoznom Beck kézírását, hogy a sajátomhoz érjek, aztán leírtam a dátumot, és lemásoltam a fejléctet, mint az eddigi napokon. A kezdő oldalon kicsivel határozottabb volt a kézírásom, mint most.

4. EPINEFRIN/PSZEUDOEFEDRIN KEVERÉK
MÓDSZER: INTRAVÉNÁS INJEKCIÓ
EREDMÉNY: SIKERES
(MELLÉKHATÁS: EPILEPSZIÁS ROHAM)

Becsuktam a könyvet, és a mellkasomra tettem. Pezsgőt bontok a felfedezés öröme, mihelyt ébren tudok maradni. Amikor az előrehaladást kevésbé érzem majd betegségnek.

Ismét behunytam a szememet.

Tizenegyedik fejezet

Grace

AMIKOR ELŐSZÖR változtam farkassá, nem tudtam a legfontosabb dolgot a túlélésről.

Amikor először jöttem el a falkába, az ismeretlen dolgok jócskán felülmúlták azokat, amelyeket ismertem: nem tudtam, hogyan vadászak, hogyan találjam meg a többi farkast, ha eltévedtem, hol aludjak. Nem tudtam szólni a többiekhez. Nem értettem a gesztusokat és a képek özönét, amelyeket használtak.

De ezt tudtam: ha átadom magam a félelemnek, meghalok.

Először azt tanultam meg, hogyan találjam meg a falkát. Véletlen volt. Egyedül, éhesen és olyan ürességgel, amelyet az evés nem töltött ki, hátravettem a fejemet kétségbeesésemben, és belevonítottam a hideg sötétségbe. Inkább jajgatás volt, mint farkasüvöltés, tiszta és magányos. Visszaverődött a közeli sziklákról.

És néhány pillanat múlva meghallottam a választ. Csaholó vonítás volt, de nem tartott soká. Majd egy másik. Beletelt pár másodpercebe, míg rájöttem, hogy a válaszomra vár. Újból felvonítottam, és a másik farkas ezúttal azonnal felelt rá. Még nem fejezte be az üvöltést, amikor egy másik is rákezdte, aztán egy újabb. Hogy visszhangzott-e az üvöltésük, nem hallottam, messze voltak.

De a távolság semmi volt. Ez a test sosem merült ki.

Megtanultam hát, hogyan találjam meg a többi farkast. Csak napok alatt értettem meg a falka működését. Volt egy nagy, fekete farkas. Láthatóan ő volt a vezér. Legerősebb fegyvere a tekintete volt:

metsző pillantása képes volt a földre küldeni bármelyik falkatagot, kivéve egy nagy, szürke farkast, akit szinte ugyanennyire tiszteltek. Ő csak hátracsapta a fülét, leeresztette a farkát, kissé tisztelettudóan.

Tőlük tanultam meg a dominancia nyelvét. Fogak kivillantva. Hátrahúzott ajkak. A háton felálló szőr.

És a falka legalacsonyabb rangú tagjaitól megtanultam a behódolást. Has az ég felé, lesütött szem, az egész test a földön, hogy kicsinek látsszon.

A legutolsó farkast, egy beteges, csipás állatot mindennap emlékeztették, hogy hol a helye. Acsarkodtak rá, a földre szorították, utoljára kellett ennie. Azt hittem, hogy a legalacsonyabb rendűnek lenni rossz, de volt valami rosszabb: ha rá sem hederítettek valakire.

Volt egy fehér farkas, aki a falka szélén állt. Láthatatlan volt. Nem hívták játszani, még a falka szürkésbarna bohóca sem. Pedig még a madarakkal is játszott, csak a nősténnyel nem. Sosem. A vadászatok alatt sem volt jelen, bizalmatlanok voltak vele, észre sem vették. De nem volt teljesen igazságtalan, ahogy a falka kezelte: úgy tűnt, nemcsak én, de ő sem beszéli a falka nyelvét. De lehet, hogy túl jóindulatúan ítéltem meg. Valójában mintha nem vesződött volna azzal, hogy felhasználja, amit tudott.

Titkok voltak a szemében.

Amikor egyetlenegyszer láttam, amint egy másik farkassal érintkezik, akkor épp a szürke farkasra vicsorgott, aki viszonzásul megtámadta.

Azt hittem, megöli.

De a nőstény erős volt. Dulakodás támadt a páfrányosban, és a végén a mókamester avatkozott be a verekedő farkasok közé állva. Szerette a nyugalmat. Amikor a szürke farkas végül megrázta magát, és elkocogott, a barnásszürke a fehér farkashoz fordult, és kivillantotta a fogait. Figyelmeztette a nőstényt, hogy a harcnak ugyan véget vetett, de őt sem akarja a közelben tudni.

Ezek után úgy döntöttem, nem leszek olyan, mint ő. Még az omega farkassal is jobban bántak. Ebben a világban nem volt helye a kívülállóknak. Így aztán a fekete alfa hímhez kúsztam. Próbáltam visszaemlékezni mindenre, amit tanultam. Amire nem emlékeztem

teljes egészében, azt megsúgták az ösztöneim. Hátracsapott fülekkel, elfordított fejjel lekuporodtam. Megnyaltam az állát, és bebocsátásért esedeztem a falkába. A mókamester figyelt minket; felé pillantottam, és gyors farkasmosolyt villantottam rá, épp csak hogy lássa. Összeszedtem a gondolataimat, és sikerült egy képet küldenem: a saját alakomat, amint a falkával futok, játszom, segíték vadászni.

A fogadtatás olyan heves volt, mintha már vártak volna rám. Rájöttem, hogy a fehér farkast azért utasították el, mert ő akarta így.

Megkezdődtek a tanulmányaim. Miközben körülöttünk kibomlott a tavasz, és olyan édes virágok nyíltak, hogy már-már rothadászaguk volt, a föld pedig meglágyult és nedvessé vált, a falka kezelesbe vett. A szürke farkas megtanított, hogyan osonjak a zsákmány közelébe, hogyan fussak körbe, és kapaszkodjam a szarvas orrába, míg a többiek oldalról támadnak rá. A fekete alfa hím megtanított szagnyomokat követni a területünk határáig. A mókamestertől megtanultam, hogyan ássam el az élelmet, és jelöljem meg az üres rejtekhelyet. Különös örömet letek a tudatlanságomban. Sokkal az után, hogy megtanultam, hogyan hívják egymást játszani, eltúlzott, játékos meghajlásokkal hívtak: a könyöküket a talajra eresztették, a farkukat pedig magasra csapva csóválták. Amikor már majd megtébolyodtam az éhségtől, sikerült egyedül elcsípnem egy egeret, ők pedig ott szökdécseltek körülöttem, és úgy ünnepeltek, mintha rénszarvast fogtam volna. Amikor lehagytak vadászat közben, visszajöttek hozzám egy darab hússal, ahogy egy kölyöknek hozták volna. Sokáig csak a kedvességük tartott életben.

Amikor összegömbölyödtem az erdő talaján, és remegő testtel, halkán sírtam, és a bensőmet széthasította a lány, aki bennem élt, a farkasok figyeltek, vigyáztak rám, bár nem tudtam biztosan, mitől kellene megvédeniük. Mi voltunk a legnagyobbak az erdőben, eltekintve a szarvasoktól, és még értük is órákig kellett futnunk.

És futottunk. A területünk hatalmas volt. Eleinte végtelennek tűnt. De mindegy, milyen messzire úztuk a zsákmányt, kerültünk egyet, és visszatértünk ugyanahhoz az erdősávhoz, a hosszú, lejtős talajon nőtt, sápadt kérgű fákhöz. *Otthon. Tetszik?*

Vonítottam éjjel, amikor ott aludtunk. A kielégíthetetlen éhség felduzzadt bennem, miközben az agyam gondolatok után kapdosott, amelyek nem illettek a fejembe. Az üvöltésem felébresztette a többieket, és együtt énekelve figyelmeztettük a világot a létezésünkre, sírtunk azokért a farkatagokért, akik nem voltak velünk.

Folyton órá vártam.

Tudtam, hogy eljön, de azért üvöltöttem, és amikor üvöltöttem, a többi farkastól megkaptam az ő képeit: karcsú, szürke, sárga szemű. Visszaküldtem a saját képeimet egy farkasról az erdő szélén, aki némán, óvatosan engem figyelt. A képek, amelyek tiszták voltak, akár a vékony levelű fák előttem, még jobban sürgettek, hogy találjam meg őt, de nem tudtam, hogyan kezdjek hozzá a kereséshez.

És nem csak a szeme kísértett. A pillantása kijárat volt egy másik, majdnem-émlékbe, majdnem-képekkel, saját magam majdnem-változataival, amelyeket képtelen voltam utolérni, mert ravaszabbak voltak a leggyorsabb szarvasnál. Azt hittem, éhen veszek attól, hogy annyira akarom, bármi is volt az.

Megtanultam túlélni farkasként, de azt még nem tudtam, hogyan éljek úgy, mint egy farkas.